

gent:

STRAATPRAAT

VERHALEN UIT HET OUTREACHEND WERKEN

PATRICK-2

› Steven De Fleurquin

‘Het syndroom van Korsakov-Wernicke. Een geheugenstoornis veroorzaakt door een tekort aan Vitamine B1, vaak ten gevolge van chronisch alcoholmisbruik. Men heeft moeite om herinneringen uit het nabije verleden op te halen en is gedesoriënteerd in tijd, plaats en context.’

Mijn cursus samenvattend, moet ik vaak aan Patrick denken. Door de examenperiode heb ik hem al even niet meer gezien of gehoord. Toch zweeft hij doorheen mijn gedachten. Ik zit binnen in mijn warme woning, buiten is het net geen vriestemperatuur. Hoe zou het met hem zijn? Zou hij het niet te koud hebben in zijn iglotent? Zou de bankautomaat nog altijd kapot zijn? En zouden zijn kennissen van op café een beetje zorg dragen voor hem? Hij weet dat ik er even niet ben en beloofde me te bellen als er iets is. Maar ik ken hem. De man die niemand lastigvalt met de zorgen die hij niet heeft.

Zorgen. ZZorggen. Wat een vreemd woord. Het lijkt wel een samentrekking van zuigen en gorgelen. Zorgelen. Sommige

mensen hebben het moeilijk te zorgen voor iemand, andere hebben het dan weer moeilijk om zich te laten verzorgen, om hulp te vragen. Patrick heeft nooit voor zichzelf moeten zorgen. Van jongs af aan belandde hij in diverse instellingen. Zijn moeder dronk veel en zijn vader, ja, hij was niet zeker of die ene man die hij af en toe zag wel zijn echte vader was. Op meerderjarige leeftijd woonde hij een tijd samen met lotgenoten die hem onder hun hoede namen. Tot hij een dame leerde kennen met wie hij trouwde. En die goed voor hem zorgde.

Ik kan het niet laten, leg mijn balpen opzij en spring op mijn motorfiets. Rijdend naar Patricks stamcafé probeer ik mijn cursus op te zeggen. ‘Korsakov. Gedesoriënteerd in tijd, plaats en persoon.’ Als ik het café binnenkom kijken de mensen op. Aan de gezichtsuitdrukking van de cafébazin zie ik dat ze me herkent maar niet thuis kan brengen. ‘Patrick? Ah, ja, die meneer met zijn lange grijze baard die altijd op de hoek van de toog zit. Goh, die heb ik toch al meer dan een maand niet meer gezien.’

Ook de overige klanten schudden veelbetekenend hun hoofd. Buitengekomen moet ik even slikken. Al meer dan een maand niet meer gezien. Vreemd voor iemand die anders van 's ochtends tot 's avonds op café zit. Al meer dan een maand. Dat zijn 5 weken... Al 5 weken niet meer gezien... Misschien in het café in de straat ertegenover? Daar durfde hij ook wel eens komen. Neen, ook daar niet. Oh neen, ... neen, neen, neen. Laat ik maar even naar zijn tent gaan.

Een korte rit, maar ellenlange minuten. Terwijl het verkeer zich tergend traag voortbeweegt bonst mijn hart meedogenloos in mijn keel. Om mezelf te beschermen probeer ik me voor te bereiden op het slechtst mogelijke scenario dat ik me kan inbeelden. In mijn gedachten rits ik zelf de tent open na geen gehoor te krijgen. Daar ligt hij. Een grauwe, bleekblauwe voet die vanonder het beige fleecedeken vandaan komt. De geur die zich voor het eerst langs mijn neustussen-schot begeeft en zich voor eeuwig in mijn hersenen

zal nestelen. Zal ik hem wakker proberen maken? Even schudden aan zijn voet om vast te stellen dat Rigor Mortis op bezoek is geweest? De tent terug dicht ritsen of open laten? Bij de tent blijven of terug naar de baan gaan? En dan al die formaliteiten nog. Ter plaatse blijven tot de politie klaar is mijn verklaring af te nemen om dan naar huis te gaan en in de zetel met lege ogen naar mijn witte muur te staren.

De auto voor me vertraagt en slaat links een straat in. Ik schakel terug naar tweede en geef vol gas. Aangekomen op de brug parkeer ik de motor en loop vol daadkracht de trap naar beneden. Daadkracht. Ik loop over van daadkracht. Nog nooit heb ik me zo volwassen gevoeld. Het is alsof ik hier al m'n hele leven op zit te wachten.

“Hallo? ... Patrick? ... Hallo? Patrick.” Ondanks ik aan de tentstokken schud blijft het stil. “Hallo, Patrick? 't Is Steven van straathoekwerk.” ... “Ah Steven! Jajaja,

ik zal opendoen.” Godverdomme! Ik voel de daadkracht ter plekke mijn broekspijp uit lopen, recht de vaart in. De rits gaat naar beneden en ik probeer niet te verschieten. Een kluwen van grijze haren met ergens in het midden een verscholen gezicht. Een uitgemergeld gezicht. Ingevallen wangen, beenderige kaken en vermoeide ogen. “Ik dacht wel dat je een van deze weken eens zou langskomen.”, klinkt er doorheen de grijze jungle.

Hij heeft al 14 dagen niks gegeten en drinkt uit een plastic fles die hij vult met water uit de vaart. Sinds de laatste keer dat ik hem zag is er geen geld meer uit de schuif gekomen. Dus is hij maar in zijn tent gebleven. Want ja, als je geen geld hebt kun je toch niet buitenkomen, redeneert hij. Je kunt toch niet op café gaan zitten zonder ook maar 1 rotte frank op zak te hebben? Dan liever uitgehongerd in de tent blijven zitten, water uit de vaart drinken en ervan uitgaan dat er ooit wel eens iemand zal langskomen. Hij is zijn tent al 4 weken niet uit gekomen. “Eenzaam? Neen hoor. Af en toe passeren er kajakkers en elke ochtend krijg ik het gezelschap van waterhoentjes.” Om het uur te weten baseert hij zich op de schoolbussen en groepen

jongeren die zich naar de nabijgelegen school begeven. Zo weet hij meteen ook of het werkdag of weekend is. Maar als je je tent niet uit komt maakt dat niet zo heel veel uit.

Veel administratieve taken moet hij toch niet verrichten. Dat heeft hij nooit moeten doen. Na zijn scheiding belandde hij in een huis van zijn toenmalige werkgever. Ook daar werden zijn belangen behartigd. En soms ook niet. Soms werd er van hem geprofiteerd. Zoals de camionette die op zijn naam stond en waar zijn baas talloze verkeersovertredingen mee beging. Zo kwam het dat er woorden vielen en Patrick het aftrapte. Te voet. Richting Gent. Eén nacht in de nachtopvang. Maar dat was het toch niet echt. Want ja, afgezien van de 5 dagen waarvan je zeker weet dat je plek hebt, moet je wel nog negen dagen naar onderdak zoeken. Dan liever iets meer zekerheid. En toen kwam hij die tent tegen.

CONTACT

DIENST OUTREACHEND WERKEN

Abeelstraat 19, 9000 Gent

09 268 21 50

outreachendwerken@stad.gent

COLOFON

Dienst Outreachend Werken 2019

Straatpraat is een initiatief van, en wordt gecoördineerd door Steven De Fleurquin en Kaat Hermans.

Schrijvers: Bieke Denolf, Bram David, Elisabeta Fazakas, Eva Van Campo, Ferdi Hawer, Johan Ciers, Jurgen Van Haver, Kaat Hermans, Lisette, Lucas Gheldof, Maja Meirlaen, Natacha Bultinck Joseph, Nele van Arnhem, Steven De Fleurquin, Tijl Meheus, Wim Roegiers.

Foto's: Jahroen

Vormgeving: Kathy De Man

Bestellen kan via: outreachendwerken@stad.gent

De teksten uit deze uitgave mogen, mits bronvermelding, worden vermenigvuldigd en openbaar gemaakt.

Tekst- en datamining van (delen van) deze tekst is uitdrukkelijk niet toegestaan.